

Ministeren for Monarchiets fælles indre Anliggender: Jeg skal tillade mig at henholde mig til, hvad jeg yttrede ved Behandlingen af Finantsloven; heller ikke jeg antager, at der vil blive Spørgsmaal om nogen Tillægsbevilling af synderlig Betydning, og har derfor Intet imod, at Udvalgets Indstilling tages tilfølg.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Forslag til § 5:

I anden Linie sættes Punktum efter „Bekommende“, og Resten af Paragraphen udgaaer.

vedtoges eenstemmigt med 71 St.

2) Lovforslagets § 5 med den vedtagne Forandring, saalydende:

Det Rigsdagen meddeelte foreløbige Colonialbudget for Finantsaaret 1856--57 approberes for Kongerigets Bekommende.

vedtoges eenstemmigt med 72 St.

Derpaa sættes §§ 6 og 1 under Forhandling med dertil hørende Ændringsforslag af Udvalget under Nr. 7 (Betænkning Sp. 205 og 207) samt nedenstaaende Underændringsforslag af Samme:

I Stedet for „Udgifter i Anledning af Rigsrettsagen“

sættes: „Udgifter til Folkethinget“.

Ordføreren: Ved det Underændringsforslag, som Udvalget har stillet til sit eget Forslag, har det søgt at betegne sin Betragtning af det Forslag, som er gjort. Tanken er ikke den at ville kritisere Rigsrettens Virksomhed, Rigsrettens Beslutning i den paagældende Sag. Ved nemlig at see hen til det Salair, der er blevet voteret af Rigsretten, har Udvalget ikke kunnet Andet end erkende, at det under vore Forhold er et rundeligt Salair; der er tilkjendt den offentlige Anklager i den Rigsretsaction, der ifølge Folkethingets Beslutning blev anlagt. Naar vi altsaa uagtet dette have

sølt os opfordrede til at stille et Forslag som det, der her foreligger til Thingets Afgjørelse, idet vi bede om, at man vil bevilge denne Sum, saaledes at Folkethinget ligesom giver den til sig selv, for atter igjennem sin Formand at udlevere den til den offentlige Anklager, saa skylder jeg det ærede Thing at give nogle nærmere Oplysninger. Den Sag, der var Gjenstand for Rigsretstiltale, vil vistnok af Enhver erkendes for at være af en overmaade omfattende Natur; den var ikke blot meget omfattende, men den var i sit Slags ganske ny heri Landet. Den Mand, der paatog sig det Hverv i en Sag af den Natur at optræde som offentlig Anklager, maatte gjøre et heelt Studium af vor hele offentlige Udvikling, navnlig af vor hele finantstille Udvikling af Finantslovens og Tillægsbevillingens Forhold til hinanden; han maatte ved den Virksomhed, der fra hans Side blev lagt for Dagen, saavidt det stod i hans Mågt, etablere en ny Praxis her i Landet med Hensyn til de finantstille Sagers Forstaaelse. Det var et stort finantstelt og constitutionelt Arbejde, der derved blev paalagt den offentlige Anklager, og Enhver, der kjender Noget til disse Forhold, vil forstaae, at det maa have været et overmaade anstrengende Arbejde. Det var derfor, troer jeg, en almindelig Anskuelse hos dem, der af Thinget bleve udvalgte for at forberede Anklageacten, at Thinget maatte være beredt paa i sin Tid meget rigeligt at lønne det Arbejde, som det saaledes havde paalagt Anklageren, aldeles affeet fra, hvilken Mand, der maatte optræde paa Thingets Vegne i denne Sag. Nu veed jeg meget vel, at man kan sige, at uagtet det var et besværligt og omfattende Arbejde, saa var det tillige et høist hæderfuldt Hverv, der var overdraget den offentlige Anklager, og at man i Tilfælde af den Natur ikke blot maa søge Lønnen i det pecuniaire Hensyn, men at man ogsaa maa tage Hensyn til den Løn, som en offentlig Anerkjendelse giver. Jeg troer imidlertid her at burde udtale en Betragtning, som jeg ogsaa troer har været fremherskende hos flere af Udvalgets Medlemmer, skjøndt jeg her ikke tør tale i hele Udvalgets Navn. Uagtet jeg troer, at det vil erkendes, at vor